

Els invisibles

I arribava l'atac de vergonya: em quedava muda

Foto: Amanda Tipton

Tu, tímida? Vinga, va. Si parles amb tothom.

I torna tot: quan vaig canviar d'escola i el primer dia al pati caminava sola mentre tot de gent estranya s'afanyava a ajuntar-se. I amagada rere l'entrepà, l'únic que volia era no fer-me gran. O no així. Quan algú parlava o reia massa fort i ocupava tot l'espai i l'aire i m'intimidava. I arribava l'atac de vergonya: em quedava muda. Tant que en algun moment -n'estic segura- la gent no em veia. Quan em vaig tancar una estona més al lavabo per evitar parlar amb la S. Quan em deien: tu, a la pissarra. M'aixecava i la cara em cremava. I em posava vermella i algú ho deia i llavors, no us ho podeu ni imaginar, estava vermellíssima.

No s'ho creuen. I és ben normal: si mai torna aquesta por, he après a dissimular-la. Podria dir que la vaig vèncer obligant-me a ser valenta. Imposant-me normes: undostresihodius. Va, com quan et llances al fons de la piscina encara que estigui freda. I quan ho feia, de debò que em sentia la noia més valenta del món. Encara que l'únic que hagués fet fos convertir aquell "hm" - que tant podia voler dir sí com no- en una frase que aspirava a ser conversa. Potser ningú ho notava, però rere aquell minúcul atreviment hi havia una lluita i cent intents. I en volia més, i em volia així, lliure. Convençuda que la vida era meva i que més valia fer-la gran que petita. Que les pissarres eren una oportunitat per ser. Que el vermell tard o d'hora s'apaga. Que primer cal plantar cara a allò que t'espanta per després poder dir que no n'hi havia per tant.

I ara, que han passat els anys i tothom diria que soc de l'altre bàndol -el dels agosarats i decidits, que ho tenen tot clar i endavant-, creieu-me quan us dic que en el fons no puc deixar de veure'm en els que abans de mirar-me els ulls em miren les sabates. En els que se'ls encalla una paraula a mig dir. En aquells que a vegades es creuen invisibles.